

Conclusie

van de Advocaat-Generaal B. Janssens de Bisthoven

in de zaak A 94/3 - LESLEE SPORTS IMPORTING LIMITED tegen N.V. SNAUWAERT

A 94/3/5/107

1. De naamloze vennootschap "SNAUWAERT EUROPE" werd bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel te Brussel d.d. 13 september 1991 failliet verklaard. De handelszaak van de failliete vennootschap werd met inbegrip van onder meer het merkrecht op 19 december 1991 door de naamloze vennootschap "SNAUWAERT" overgenomen.

2. Die laatste vennootschap werd ertoe gebracht diverse rechtsvorderingen met het oog op bescherming van het merk in te stellen, door zich met name te verzetten tegen de verkoop van nieuwe, van een Portugese dochteronderneming van de vennootschap "SNAUWAERT EUROPE" afkomstige, rackets van het merk "Snauwaert" tegen lage prijzen op de Belgische en Nederlandse markt door de vennootschap "LESLEE SPORTS IMPORTING LIMITED".

3. Daartoe liet de vennootschap "SNAUWAERT" in België beslag leggen. Aldus verleende de Beslagrechter te Dinant voornoemde vennootschap bij op eenzijdig verzoekschrift gegeven beschikking van 18 juni 1992 de toelating beschrijvend beslag op een partij rackets te leggen. Uitspraak doende op het derdenverzet van de vennootschap "LESLEE SPORTS" gaf dezelfde beslagrechter op 25 september 1992 een nieuwe beschikking waarbij zijn eerdere beschikking werd ingetrokken en de vennootschap "SNAUWAERT" werd bevolen de rackets binnen 48 uur na betekening van de beslissing terug te geven onder verbeurte van een dwangsom van 250.000 frank per dag vertraging. Genoemde beschikking werd op 9 oktober 1992 aan de vennootschap "SNAUWAERT" betekend.

4. Aangezien de vennootschap "SNAUWAERT" niet aan de hoofdveroordeling had voldaan, werd haar op 22 januari 1993 een bevel tot betaling van de inmiddels verbeurde dwangsom ten bedrage van 25.000.000 frank op verzoek van de vennootschap "LESLEE SPORTS" betekend. Tegen dat bevel werd bij de Beslagrechter te Dinant verzet aangetekend. De vennootschap "SNAUWAERT" voerde aan dat zij de rackets niet terug had kunnen geven ingevolge een inbeslagneming op 28 september 1992 door de onderzoeksrechter te Brussel, die de klacht met burgerlijke partijstelling van genoemde vennootschap wegens inbreuken op merken en auteursrechten onderzocht. De Beslagrechter te Dinant verklaarde zich ingevolge de in artikel 633 van het Gerechtelijk Wetboek vervatte bevoegdheidsregels inzake bewarende beslagen en middelen tot tenuitvoerlegging ratione loci onbevoegd en verwees de zaak naar de Beslagrechter te Kortrijk, die het verzet afwees.

5. Het Hof van Beroep te Gent dat bij arrest van 2 september 1993 over het tegen die beslissing aangetekende hoger beroep uitspraak deed, oordeelde dat de niet-teruggave van de in beslag genomen goederen rekening houdend met de strafrechtelijke inbeslagneming niet aan de vennootschap "SNAUWAERT" toe te rekenen was ; dat het om een toestand van overmacht ging, waarvan het vaststellen geen uitstaans had met de bevoegdheid op grond van artikel 1385 quinquies van het Gerechtelijk Wetboek de dwangsom op te heffen, te verminderen of de looptijd ervan op te schorten. Het besliste mitsdien dat de dwangsom niet was verbeurd.

6. Nadat het Hof van Cassatie waarbij een voorziening in cassatie tegen die beslissing aanhangig was gemaakt, bij arrest van 30 september 1994 constateerde dat de beoordeling van de wettelijkheid van de beslissing tot uitlegging van een gemeenschappelijke rechtsregel noopte, welke zowel in artikel 1385 quinquies van het Gerechtelijk Wetboek als in artikel 4, eerste lid, van de Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom besloten lag, verzocht het het Benelux-Gerechtshof uitspraak te doen over de volgende vraag van uitleg : "Moet artikel 4, eerste lid, van de Eenvormige wet betreffende de dwangsom aldus worden uitgelegd dat de bevoegdheid toegekend aan de rechter die de dwangsom heeft opgelegd, om de dwangsom op te heffen in geval van onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen, exclusief is en er aan in de weg staat dat in een executiegeschil betreffende de eventueel verbeurde dwangsom een andere rechter dan degene die de dwangsom heeft opgelegd, zou beslissen dat, ook al heeft de veroordeelde de hoofdveroordeling niet uitgevoerd, de dwangsom wegens overmacht niet verbeurd is".

7. In de artikelen 4 en 6 van de Eenvormige Wet betreffende de dwangsom is het volgende bepaald :

artikel 4 : 1. De rechter die een dwangsom heeft opgelegd, kan op vordering van de veroordeelde de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

2. Voor zover de dwangsom verbeurd was voordat de onmogelijkheid intrad, kan de rechter haar niet opheffen of verminderen.

artikel 6 : 1. Na overlijden van de veroordeelde wordt een dwangsom die op een bepaald bedrag per tijdseenheid is vastgesteld, niet verder verbeurd, maar de vóór het overlijden verbeurde dwangsommen blijven verschuldigd. De dwangsom wordt (voor België) door erfgenamen en andere rechtverkrijgenden (voor Nederland) door erfgenamen van de veroordeelde pas opnieuw verbeurd nadat de rechter die haar heeft opgelegd, aldus heeft beslist. De rechter kan het bedrag en de voorwaarden ervan wijzigen.

2. Andere dwangsommen kunnen, op vordering van (voor België) de erfgenamen en andere rechtverkrijgenden, (voor Nederland) de erfgenamen, door de rechter die ze heeft opgelegd, worden opgeheven of verminderd, hetzij blijvend hetzij tijdelijk en, in voorkomend geval, met ingang van de dag waarop de veroordeelde overleden is.

8. Die bepalingen van de Eenvormige Wet zijn klaar en duidelijk.

Deze zien op de herziening van de dwangsom bij onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen enerzijds en bij overlijden van de veroordeelde anderzijds.

Deze kennen alleen de rechter die de dwangsom heeft opgelegd, de bevoegdheid toe de herziening ervan in de daardoor vastgelegde gevallen uit te spreken. Deze bevatten ten deze geen enkel voorbehoud.

9. Met betrekking tot de onmogelijkheid aan de hoofdveroordeling te voldoen, zijn in artikel 4 van de Eenvormige Wet alle mogelijke gevallen overwogen, ongeacht of de onmogelijkheid blijvend, tijdelijk, geheel of gedeeltelijk van aard is. Die opsomming sluit geen enkele oorzaak van onmogelijkheid, onder meer overmacht, uit¹.

10. De dwangsom is in beginsel blijvend van aard. Herziening van de dwangsom is slechts bij wijze van uitzondering mogelijk in de in de wet uitdrukkelijk bepaalde gevallen en door de rechter die de dwangsom heeft opgelegd. Alleen een restrictieve uitlegging van de bepalingen inzake herziening is in overeenstemming met de uitzonderlijke aard van die maatregel².

¹ G.L. BALLON, A.P.R., Dwangsom, nr. 218-222, pp. 77 e.v. ; I. MOREAU-MARGREVE, L'astreinte, Principes généraux, in "Tien jaar toepassing van de dwangsom", Door het I.T.O.A.U. georganiseerd colloquium 1991, pp. 40 en 41 ; G. de LEVAL en J. VAN COMPERNOLLE, Les problèmes posés par l'exécution de l'astreinte, in *ibid.*, nr. 28 en noot 560, pp. 264 en 265 ; J. VAN COMPERNOLLE, L'astreinte, Répertoire notarial, d. XIII, nr. 124 en 125, p. 79.

² Conclusie van de heer E. KRINGS, Advocaat-Generaal, Hoofd van het Parket, voorafgaand aan 's Hofs arrest van 25 september 1986 in de zaak A 84/5, *Jur.*, d. 7, pp. 24 en 25.

11. Uit de toelichting op artikel 4 van de Eenvormige Wet blijkt dat de auteurs van de wet, door aan de rechter die de dwangsom heeft opgelegd de bevoegdheid voor te behouden deze op te heffen, op te schorten of te verminderen, de rechter de mogelijkheid hebben willen geven rekening te houden met alle omstandigheden en met de wijze waarop de schuldenaar wellicht zelf de onmogelijkheid heeft veroorzaakt³. De rechter die een dwangsom heeft opgelegd, wordt aldus beschouwd als degene die de noodzaak van herziening in beginsel het best kan beoordelen⁴.

De omstandigheid dat de auteurs van de wet de rechter die een dwangsom heeft opgelegd, de bevoegdheid hebben toegekend het bedrag en de voorwaarden ervan te herzien en zelfs in voorkomend geval de dwangsom op te heffen of te verminderen bij overlijden van de veroordeelde, is een bijkomende indicatie van de wil van de wetgever om de herzieningsbevoegdheid in ieder geval aan die ene rechter toe te kennen.

Daaruit volgt dat het aan de rechter die een dwangsom heeft opgelegd, voorbehouden is te toetsen of de onmogelijkheid bestaat, zelfs als deze het resultaat van een toestand van overmacht is, en na te gaan of en zo ja in hoeverre de veroordeelde die situatie niet zelf in de hand heeft gewerkt. In dit verband is het niet zonder belang erop te wijzen dat in de aan het Hof van Cassatie voorgelegde zaak de vennootschap "LESLEE SPORTS" die de tenuitvoerlegging van de dwangsom eiste, terecht of ten onrechte betoogde dat de veroordeelde vennootschap de door haar aangevoerde toestand zelf door haar handelwijze had veroorzaakt.

12. Bij arrest van 25 september 1986 verklaarde het Benelux-Gerechtshof voor recht dat een voorziening als bedoeld in artikel 4 lid 1 van de Eenvormige Benelux-wet betreffende de dwangsom niet gegeven kan worden door de rechter, die in een bodemprocedure het geschil moet beslissen dat gerezen is met betrekking tot de executie van een door de president van de rechtbank in kort geding gewezen vonnis, waarbij een dwangsom is opgelegd.⁵

In zijn arrest overweegt het Hof dat de bevoegdheid om een zodanige voorziening te geven naar de woorden van artikel 4 lid 1 uitsluitend toekomt aan de rechter die de dwangsom heeft opgelegd⁶.

13. In de aan dat arrest voorafgaande conclusie meent Advocaat-Generaal Krings dat het niet mogelijk blijkt de tekst van artikel 4 anders uit te leggen dan in die zin dat alleen de rechter die de dwangsom heeft opgelegd, bevoegd is om die veroordeling op te heffen, op te schorten of te verminderen. Hij gaat daarbij uit van de tekst van de Eenvormige Wet, de wil van de wetgever, de redenen voor de keuze van de eenvormige regel, de voorrang van de overeenkomstregel op de nationale regel en de noodzakelijke eenheid van oplossing in de drie landen⁷.

³ Gemeenschappelijke memorie van toelichting van de Benelux-Overeenkomst houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom, Toelichting op de artikelen, artikel 4.

⁴ In noot 2 geciteerde conclusie, nr. 5, p. 24.

⁵ Arrest van 25 september 1986 in zake Merkenbureau Van der Graaf & Co. B.V./ Agio Sigarenfabrieken N.V., zaak A 84/5, Jur., d. 7, p. 22.

⁶ Ibid., nr. 11, p. 20.

⁷ In noot 2 geciteerde conclusie, nr. 3, p. 24.

14. Het Benelux-Gerechtshof dat is verzocht uitspraak te doen over de vraag wie in de zin van de artikelen 4 en 6 van de Eenvormige Wet heeft te gelden als "de rechter die een dwangsom heeft opgelegd" : de rechter in eerste aanleg dan wel de rechter in hoger beroep, laat in het arrest van 15 april 1992, na te hebben geconstateerd dat noch aan de tekst van de wet noch aan de Gemeenschappelijke Memorie van Toelichting overtuigende argumenten vallen te ontleenen voor een uitleg van de genoemde bepalingen in de ene of de andere zin, de tekstconforme uitleg van de wet zwaarder wegen, daar deze het meest tegemoetkomt aan het vereiste van eenvoudige hanteerbaarheid en de minste kans biedt op meningsverschillen. Het Hof beslist dat als regel de rechter in eerste aanleg in de zin van voormelde bepalingen heeft te gelden als de "rechter die de dwangsom heeft opgelegd" en dat zulks alleen dan anders wordt wanneer in de beslissing in hoger beroep : 1) op het stuk van de hoofdveroordeling waaraan de veroordeling tot betaling van de dwangsom was verbonden dan wel op het stuk van de veroordeling tot betaling van de dwangsom zelf wordt afgeweken van de uitspraak in eerste aanleg ; 2) met instandhouding van de beslissing van de eerste rechter een nieuwe hoofdveroordeling wordt uitgesproken, waaraan een nieuwe dwangsom is verbonden⁸.

15. In de aan dat arrest voorafgaande conclusie gaat Eerste Advocaat-Generaal Ten Kate in op de ontstaansgeschiedenis van de artikelen 4 en 6 van de Eenvormige Wet en de motivering die aan de totstandkoming ervan ten grondslag lag. Tegen die achtergrond en tevens uitgaande van de literatuur concludeert hij in de in het arrest uiteengezette zin. Hij wijst op het onderscheid dat moeten worden gemaakt tussen het executiegeschil en de vordering tot wijziging van de inhoud van de te executeren titel zelf en is van mening dat de duidelijkheid in het procesrecht een volledige keuze vereist⁹.

16. Het Benelux-Gerechtshof wordt verzocht uitspraak te doen over de vraag of in een executiegeschil betreffende een eventueel verbeurde dwangsom, een andere rechter dan degene die de dwangsom heeft opgelegd, kan beslissen dat deze wegens een toestand van overmacht die op de hoofdveroordeling invloed heeft, niet verbeurd is. De in de vraag bedoelde "andere" rechter is degene die op grond van de bevoegdheidsregels van intern recht van executiegeschillen kennis neemt.

17. Naar luid van artikel 1395, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek worden "alle vorderingen betreffende bewarende beslagen en middelen tot tenuitvoerlegging (...) gebracht voor de beslagrechter", werkend rechter van de Rechtbank van Eerste Aanleg, welk rechtscollege krachtens artikel 569, eerste lid, 5°, van hetzelfde wetboek de uitsluitende bevoegdheid heeft kennis te nemen van geschillen over de tenuitvoerlegging van vonnissen en arresten.

18. De beslagrechter neemt kennis van de executieproblemen, van alle bij de executie gerezen geschillen. Hij fungeert als executierechter. Hij kan evenwel niet van de zaak zelf kennis nemen. Zonder de grenzen van zijn bevoegdheden te overschrijden, is hij bevoegd te toetsen of de uitvoerbare titel nog actueel of doeltreffend is, te constateren bijvoorbeeld dat de titel geen uitvoerbare kracht meer bezit¹⁰.

⁸ Arrest van 15 april 1992 in zake Wewer en Stichting Belangenbehartiging Participanten Wynnewood/ Nije, zaak A 91/2, Jur., d. 13, nr. 24, p. 95.

⁹ Conclusie van de heer Th. B. ten KATE, Eerste Advocaat-Generaal, Hoofd van het Parket, voorafgaand aan het in voorgaande noot geciteerde arrest, Jur., d. 13, pp. 97 e.v., m.n. nr. 28.

¹⁰ G. de LEVAL, *Traité des saisies*, nr. 14, p. 26, en nr. 228, p. 440.

19. De beslagrechter is bevoegd om te beslissen over moeilijkheden betreffende de uitvoering van de beslissing waaraan een dwangsom verbonden is en die waarbij een dwangsom wordt opgelegd. Als executierechter is hij gelet op zijn beperkte bevoegdheden echter niet de dwangsomrechter¹¹.

20. Ook in het per 1 januari 1992 in Nederland in werking getreden nieuwe procesrecht (art. 438 nieuw Rv.) is de bevoegdheid tot kennisneming van geschillen over tenuitvoerlegging bij de Rechtbank geconcentreerd¹².

21. Het Hof van Beroep te Gent waarvan het arrest voor het Hof van Cassatie wordt bestreden, constateert dat nakoming van de hoofdveroordeling wegens overmacht onmogelijk is, nu een inbeslagneming door de onderzoeksrechter vóór betekening van de beslissing waarbij de teruggave van de in beslag genomen goederen is bevolen, de teruggave onmogelijk maakt. Het Hof van Beroep beslist dienovereenkomstig dat de dwangsom niet is verbeurd.

22. Zoals hierboven is gepreciseerd, had het Hof van Beroep, dat over het tegen de beslissing van de Beslagrechter te Kortrijk aangetekende hoger beroep uitspraak deed, als regel de bevoegdheid te constateren dat de uitvoerbare titel van de hoofdveroordeling ondoeltreffend was. Kon het daaruit nu afleiden dat de dwangsom niet was verbeurd, zonder zich de uitsluitende bevoegdheid van de rechter die de dwangsom had opgelegd, toe te eigenen? Dat is de hele crux.

23. De vaststelling door de beslagrechter of de appelrechter dat nakoming van de hoofdveroordeling volstrekt onmogelijk is, heeft allicht tot gevolg dat aan de veroordeling tot betaling van een dwangsom, die het accessorium ervan vormt, de grondslag komt te ontvallen. Staat het evenwel aan de beslagrechter die conclusie te trekken, te verklaren dat de dwangsom niet is verbeurd, nu toch zijn beslissing ter zake neerkomt op de opheffing van de dwangsom ten gevolge van de onmogelijkheid aan de hoofdveroordeling te voldoen, hetgeen een prerogatief is van de rechter die de dwangsom heeft opgelegd?

24. Uit de studie van de rechtsleer en de rechtspraak van de feitenrechters komen twee tendensen naar voren.

De ene tendens steunt op de tekst van de Eenvormige Wet, waarbij de uitsluitende bevoegdheid wordt toegekend aan de rechter die de dwangsom heeft opgelegd¹³.

¹¹ A. FETTWEIS, Manuel de procédure civile, nr. 976, p. 614; E. DIRIX en K. BROECKS, A.P.R., Beslag, nr. 69, p. 42.

¹² In noot 9 geciteerde conclusie, nr. 24, p. 101.

¹³ G.L. BALLON, t.a.p., nr. 187, p. 68, en nr. 202, p. 72. Deze auteur merkt op dat de vordering tot herziening geen executiegeschil opwerpt. Zij raakt de grond van de zaak. Daaruit volgt dat zij uitsluitend ter kennisneming staat van de rechter die de dwangsom oplegde - G. de LEVAL, t.a.p., nr. 35 en noot 246, p. 58; I. MOREAU-MARGREVE, L'astreinte, Annales de la Faculté de droit de Liège, 1982, p. 83; J. VAN COMPERNOLLE, t.a.p., nr. 124, p. 79. De auteur citeert de door de Beslagrechter te Brussel op 29 april 1987 genomen beslissing, van commentaar voorzien door G. de Leval en J. Van Compernelle, in "Tien jaar toepassing van de dwangsom", p. 267, noot 563 (zie noot 1 hierboven).

De andere gaat ervan uit dat de bevoegdheid van de beslagrechter de onuitvoerbaarheid van de hoofdveroordeling te constateren onvermijdelijk ook de accessoire veroordeling behelst. Gevolg daarvan is dat de beslagrechter ofwel kan constateren dat de dwangsom niet is verbeurd, hetgeen niet op de opheffing ervan zou neerkomen (drastische oplossing), ofwel op zijn minst de uitvoering van de beslissing betreffende de dwangsom kan opschorten (minimale oplossing)¹⁴.

25. Mijns inziens is het niet correct te stellen, zoals de feitenrechter in casu heeft gedaan, dat hij door te beslissen dat de dwangsom niet is verbeurd wegens een toestand van overmacht welke de hoofdveroordeling beïnvloedt, niet de bevoegdheid uitoefent de dwangsom op te heffen of de looptijd ervan op te schorten. Door te beslissen dat de dwangsom niet is verbeurd, bepaalt de feitenrechter zich immers niet ertoe zich uit te spreken over de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot betaling van een dwangsom. Hij raakt aan de veroordeling zelf.

26. Zodoende eigent hij zich - naar het mij voorkomt - een bevoegdheid toe, die uitsluitend voorbehouden is aan de rechter die de dwangsom heeft opgelegd. Deze laatste is krachtens de wet als enige bevoegd te beslissen dat de dwangsom wordt opgeheven wanneer de veroordeelde volstrekt in de onmogelijkheid verkeert aan de hoofdveroordeling te voldoen. Wanneer nu de feitenrechter constateert dat de dwangsom niet is verbeurd daar de veroordeelde in de onmogelijkheid verkeert de hoofdveroordeling na te komen, neemt hij evenwel een beslissing die op de opheffing van de dwangsom neerkomt.

27. De moeilijkheid is dus op een bevoegdheidsprobleem terug te voeren. Als zulks het geval is dient de door de auteurs van de Eenvormige Wet gewenste uitsluitende bevoegdheid van de rechter die de dwangsom heeft opgelegd de bovenhand te hebben.

28. Benevens de wil van de wetgever, zoals deze in de Eenvormige Wet, de toelichting daarbij en de door uw rechtscollege daarvan gegeven uitleg tot uitdrukking komt, lijken mij nog andere redenen ten gunste van de door mij voorgestelde oplossing te kunnen worden aangevoerd.

29. Artikel 4 van de Eenvormige Wet verleent de rechter die de dwangsom heeft opgelegd enkel een bevoegdheid die eventueel kan worden uitgeoefend om de dwangsom op te heffen, de looptijd ervan op te schorten of de dwangsom te verminderen. "De rechter kan ..." bepaalt de wet. Hij is daartoe niet verplicht.

Die bevoegdheid komt in de toelichting op artikel 4 duidelijk tot uiting. Daarin is gepreciseerd dat het aan de rechter die de dwangsom heeft opgelegd, toekomt de omstandigheden te beoordelen wanneer de veroordeelde de herziening ervan vordert en onder meer na te gaan of deze laatste niet de hand heeft gehad in het zich voordoen van de door hem ingeroepen toestand van overmacht (zie 11 hiervoren).

30. De onmogelijkheid de hoofdveroordeling na te komen kan slechts van tijdelijke aard zijn. Is dit trouwens in casu niet het geval, nu het strafrechtelijk beslag te allen tijde kan worden opgeheven ?

¹⁴ G. de LEVAL en J. VAN COMPERNOLLE, t.a.p., nr. 27 en 29, pp. 262 en 266 ; J. VAN COMPERNOLLE, t.a.p., nr. 125, p. 80. Deze auteurs zijn van oordeel dat de beslagrechter op zijn minst bevoegd is een maatregel tot uitstel van de tenuitvoerlegging voorlopig te bevelen. Zie tevens ten faveure van ruimere bevoegdheden voor de beslagrechter, Rb. Antwerpen (beslagrechter), 23 mei 1989, R.W. 1989-1990, kol. 308.

Uitgaande van een zodanig geval was het eveneens de bedoeling in de Eenvormige Wet om de rechter die de dwangsom had opgelegd op te dragen de voorwaarden daarvan nader te regelen door de looptijd ervan tijdelijk op te schorten.

31. Vergt de rechtszekerheid ten slotte niet een onbetwistbare verdeling van de respectieve bevoegdheden van de dwangsomrechter en de executierechter ?

Valt niet te vrezen dat de executierechter zich op het terrein van de dwangsomrechter gaat begeven, als hij zijn eigen beoordeling in de plaats zal mogen stellen van die van de rechter die bij uitsluiting bevoegd is een veroordeling die in beginsel definitief is, te herzien ?

32. Welke houding dient de executierechter dan aan te nemen? Dient hij zich onbevoegd te verklaren wanneer zijn beslissing rechtstreeks of onrechtstreeks tot herziening van de dwangsom kan leiden ? Kan hij de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot betaling van een dwangsom opschorten ? Uw college behoeft zich over deze vraag die onder het intern recht ressorteert, niet uit te spreken.

33. De voorgelegde vraag dient m.i. bevestigend te worden beantwoord.

Brussel, 14 juni 1995